

Qui ha de tibar?

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Avui dia, encara que, a alguns, els ho sembli, ja no es pot donar a la gent garses per perdius; la gent està més informada que anys enrere. Aquesta crisi va arribar en el seu moment i no pas quan apuntaven les veus interessades a defensar la seva gestió; i, per molt que ho vulguin embolicar amb xifres llegides del dret i del revés, se n'anirà quan li toqui; les de l'atur i de l'activitat econòmica tenen una cantarella similar des de fa mesos. El govern espanyol pregona mitjos pactes contra la crisi –al català, no li cal, sembla, perquè va en el mateix paquet-, per bé que tothom sap que els governants –i els polítics en general- no ens en treuran; això sí, poden fer-ho més fàcil o posar-hi entrebancs. I algunes veus europees veuen Catalunya com el motor espanyol per sortir-ne. Una altra vegada.

A veure, els empresaris d'aquí ja han fet de motor durant moltes dècades i la contrapartida de la inversió estatal és deficitària, a part de fer-se amb una estimació i una admiració peculiars d'arreu de l'estat. Les empreses catalanes ja no són tampoc el que eren en termes relatius; potser, amb els anys, mentre més enllà dels Pirineus es posaven les piles, aquí, a la vista del progrés de la resta d'Espanya i de la seva qualitat de vida, hi deu haver hagut algun tipus de contagi, perquè la productivitat, el tarannà d'emprenedor, la creativitat, la qualitat de l'ensenyament o de la sanitat, entre altres, ara està molt més a prop dels nivells espanyols que no pas dels europeus. Per això, potser cal, primer, saber si encara poden fer de motor i, segon, decidir si els paga la pena. La previsible sentència del TC ajuda força i l'experiència que ens donin sempre duros a quatre pessetes, també.